

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobkyně: **IMMOENERGETIKA, a. s. v likvidaci**, IČO: 26747341
sídlem Na Sychrově 975/8, 101 27 Praha 10
zastoupená JUDr. Pavlem Kačírkem
sídlem Zenklova 230, 182 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: **Hart & Partners, v.o.s.**, IČO: 04680294
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5
insolvenční správce dlužníka **IMMOENERGETIKA, a. s.**
v likvidaci, IČO: 26747341
sídlem Na Sychrově 975/8, 101 27 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016 č. j. 11628/16/5300-22442-605186,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též „*správce daně*“) ze dne 9. 3. 2015 č. j. 1366236/15/2010-52524-110645 a napadený platební výměr potvrdil. Platebním výměrem byla žalobkyni vyměřena za zdaňovací období únor 2013 daň z přidané hodnoty (dále též „*DPH*“) ve výši 1 958 880 Kč.
2. Námitky žalobkyně lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
3. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný nedostatečně vypořádal námitky uplatněné jak v průběhu prvostupňového řízení, tak v podaném odvolání ze dne 5. 4. 2015. Závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí ohledně způsobu ukončení postupu k odstranění pochybností, námitky absence protokolu o tomto ukončení a jeho neprojednání, vedení daňového řízení v převážném rozsahu bez účasti žalobkyně, námitky ohledně vadně vedeného důkazního řízení a námitku porušení mlčenlivosti v daňovém řízení považovala žalobkyně za povrchní, přičemž řada z nich neměla dle jejího názoru oporu ve spisovém materiálu.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala porušení práva na spravedlivý proces v průběhu daňového řízení. Žalobkyně považovala za nezákonné ukončení postupu k odstranění pochybností (dále též „*POP*“), jelikož žalovaný uzavřel jeden souhrnný POP na DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2012 a rok 2013 (viz sdělení správce daně ze dne 11. 2. 2015, č. j. 950026/15/2010-61564-110304), ačkoliv vedl 13 samostatných daňových řízení odlišitelných podle obsahu vyjádřených pochybností, a proto podle § 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*daňový řád*“), měly být tyto postupy k odstranění pochybností ukončeny samostatnými úkony. V návaznosti na to podle žalobkyně prokazatelně absentoval protokol o projednání výsledku POP. Prostý úřední záznam lze totiž podle žalobkyně ve smyslu § 90 odst. 1, § 102 odst. 4 a § 147 odst. 4 daňového řádu použít pouze tehdy, rozptýlí-li daňový subjekt pochybnosti správce daně, a nikoli v případě, kdy je nutné daň dodatečně doměřit.
5. V právě projednávaném případě tím bylo žalobkyni rovněž odňato právo na protokolaci návrhů a výhrad (§ 62 odst. 2 daňového řádu). Prosté zaslání úředního záznamu tudíž nebylo možné považovat za kvalifikované seznámení s výsledkem POP ve smyslu § 90 odst. 2 a 3 daňového řádu, a to ani v případě zahrnutí úředního záznamu do odůvodnění daňového výměru, což bylo podle žalobkyně v rozporu s § 147 odst. 1 a 4 daňového řádu. Podle těchto ustanovení lze za odůvodnění platebního výměru považovat výhradně protokol o projednání výsledku POP. Takto neodůvodněný platební výměr nemohl podle žalobkyně nijak ovlivnit její daňové povinnosti a v řízení o odvolání měl být žalovaným zrušen pro nepřezkoumatelnost, což se nestalo. Podle žalobkyně nemohla obstát ani argumentace žalovaného stanoviskem Generálního finančního ředitelství zahrnutým v *Zápisu z jednání koordinačního výboru s Komorou daňových poradců ČR* ze dne 11. 9. 2013, neboť tímto nemohl být nijak změněn výklad jednoznačného ustanovení § 90 odst. 1 a § 147 odst. 4 daňového řádu. Žalobkyně rovněž shledala mylným tvrzení žalovaného, že zde byl důvod neodůvodnění platebního výměru ve smyslu § 147 daňového řádu, neboť právě toto ustanovení vyžaduje, aby bylo vždy řádně odůvodněno stanovení daně z moci úřední.

6. Podle žalobkyně žalovaný nevedl daňové řízení, ale prováděl „*jakési rozsáhlé šetření*“, jehož předmět nebyl nijak blíže vymezen a odkláněl se od obsahu jednotlivých výzev, jimiž byly zahajovány jednotlivé postupy k odstranění pochybností. Toto údajné šetření mnohdy nijak nesouviselo s daňovými povinnostmi žalobkyně a týkalo se vnitřních poměrů dalších daňových subjektů, ať již fyzických či právnických osob. Podle žalobkyně bylo toto šetření prováděno bez jakékoliv součinnosti s žalobkyní od chvíle, kdy žalobkyně požadovala bližší upřesnění pochybností správce daně a proti jeho postupům opakovaně podávala stížnosti, což bylo vyhodnoceno jako obstrukční jednání mající za cíl zmařit účel daňového řízení. Správce daně cestou součinnosti rovněž s dalšími finančními úřady prověřoval „*jakési třetí osoby*“, a to společnost Terra Consulting CZ s.r.o., LA Services s.r.o., SK Partners s.r.o., Investment Consulting Limited, Ltd. s.r.o., ETT ENERGETIKA, a.s., FM MARKET, s.r.o., INVEST TREND, s.r.o., SIOP, s.r.o., SVOMIL, s.r.o., JESLAV, s.r.o., MOLIMEN, s.r.o., FINERGIS REAL, a.s., REALTORS, s.r.o. a Vávra osvětlení, s.r.o., jakož i osobní poměry fyzických osob, které byly členy orgánů těchto obchodních společností. Následně dospěl správce daně k závěrům zpochybňujícím podnikatelské aktivity a v některých případech i samu existenci těchto subjektů. S tímto žalobkyně nesouhlasila, neboť nebylo nijak prokázáno, že by se některá z těchto skutečností jakkoliv týkala plnění jejich daňových povinností, a proto ani tyto vyslýchané osoby nemohly být považovány za svědky ve smyslu § 96 odst. 1 daňového řádu. Podle žalobkyně svědkům nebylo možné klást otázky na jejich vlastní jednání při správě daní, neboť by byli povinni vypovídat pravdivě sami o sobě pod hrozbou sankce za křivou svědeckou výpověď. Výslech jednatele o poměrech jím řízené společnosti byl proto podle žalobkyně nezákonný a v rozporu se zákazem sebeobviňování.
7. S ohledem na průběh tohoto „*šetření*“ dospěla žalobkyně k závěru, že žalovaný nesprávně pochopil účel POP, v daňovém procesu postupoval *ultra vires* (§ 5 odst. 1 a 2 daňového řádu) a v rozporu s ustanovením § 92 odst. 3 a odst. 5 písm. c), d) a e) daňového řádu, jakož i ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, a na žalobkyni přenesl důkazní břemeno.
8. Žalobkyně uvádí, že žalovaný měl dále několikrát porušit 60denní lhůtu pro vyřízení stížnosti v režimu § 261 odst. 6 daňového řádu, stížnost ze dne 27. 12. 2013 vyřídil až dne 27. 2. 2014, stížnost ze dne 24. 5. 2014 až dne 28. 7. 2014, stížnost ze dne 8. 10. 2014 až dne 11. 12. 2014 a stížnost ze dne 19. 3. 2015 nebyla ke dni podání žaloby vyřízena vůbec s výjimkou odložení podnětu na porušení mlčenlivosti.
9. Ve třetím žalobním bodu namítala žalobkyně vadné hodnocení důkazů. Z části „*Hodnocení důkazních prostředků za období únor 2013*“ odůvodnění platebního výměru vyplývalo, že měly být zcela opomenuty doklady předané správci daně žalobkyní při místním šetření dne 25. 7. 2013, kdy protokolárně převzal 22 listů dokumentů vztahujících se ke zdaňovacímu období únor 2013 včetně dalších dokladů i za jiná zdaňovací období (tj. v souhrnném rozsahu 60 listů). Správce daně toliko konstatoval, že právní zástupce žalobkyně JUDr. Pavel Kačírek zastupoval více daňových subjektů ve více řízeních, v nich způsobil průtahy podáváním nedůvodných stížností. Ve zbytku tuto část odůvodnění shledala žalobkyně pokusem o učinění závěru, že světla vyrobená společností Vávra osvětlení s. r. o., nemohla být žalobkyní prodána, a pokus o hodnocení svědeckých výpovědí uskutečněných ve dnech 22. 9. 2014 až 29. 9. 2014, jejichž provedení považovala žalobkyně za zcela vadné s poukazem na vyrozumění žalovaného o prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 11. 12. 2014 č. j. 32884/14/5100-41455-711442.

10. Dále ohledně části „*Hodnocení důkazních prostředků získaných z dalších daňových řízení (POP 4. Q. 2012, 01/2013, 03-12/2013) za účelem poskytnutím uceleného a objektivního pohledu na chování daňového subjektu IMMOENERGETIKA, a. s.*“ žalobkyně uvedla, že toto doložilo její tezi o tom, že bylo vedeno „*jakési komplexní dlouhodobé šetření*“ s vyloučením účasti žalobkyně. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že úhrady obchodních závazků bezhotovostními platbami správce daně považoval za negativní poznatek ve vztahu ke skutečnosti, že jednotlivé právnické osoby byly mezi sebou propojeny prostřednictvím členů svých orgánů, přičemž jednatelé společností INVEST TREND, s.r.o., FM MARKET s.r.o., SECIN, s.r.o., REFSTAV CZ, s.r.o., LS TRADING, s.r.o., JESLAV, s.r.o., SVOMIL, s.r.o., MOLIMEN, s.r.o., MONNAIE, s.r.o., Terra Consulting CZ s.r.o., TODA TRADE s.r.o., neměli povědomí o vnitřních poměrech jimi řízených společností. V návaznosti na to žalobkyně rozporovala, že by bylo možné z těchto skutečností dovodit, že celý řetězec společností neuskutečňoval žádné transakce a sloužil výhradně k vytváření nákladů a odpočtů na DPH společností jako jsou ČKD ENERGY, a.s., ČKD PRAHA DIZ, a.s. a Investment Consulting Limited, Ltd., s.r.o., které tímto získávaly možnost krátit daňovou povinnost obdobně jako žalobkyně. Tvrzení žalovaného, že žalobkyně měla možnost ovládat bankovní účty svých dodavatelů, považovala žalobkyně za pouhý ničím nepodložený předpoklad.
11. Žalobkyně namítala, že uvedené závěry byly učiněny na základě svévolného rozšíření předmětu daňového řízení a byly v rozporu se základní zásadou ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu, neboť žalovaný neprovedl řádné hodnocení dostupných podkladů. Naopak žalovaný odmítl téměř všechny žalobkyní navržené důkazní prostředky a dokazování vedl účelově v její neprospěch, přičemž se pokusil převzít kompetence orgánů činných v trestním řízení, aniž by žalobkyně spáchala jakýkoli trestný čin. Tento postup úředních osob považovala žalobkyně za naplnění skutkové podstaty trestného činu křivého obvinění podle § 345 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „TrZ“), případně též trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 TrZ. Samotné hodnocení aktivit obchodních partnerů žalobkyně ze strany správce daně považovala žalobkyně za prováděné bez jakékoli vazby na její daňové povinnosti, tj. za nadbytečné a porušující zásadu mlčenlivosti, neboť žalobkyně neměla žádný právní nárok se dozvědět interní informace o těchto osobách. Rovněž měl být žalovaným nesprávně pochopen princip tzv. *outsourcingu*, tj. společnosti v řetězci nebyly povinny zajišťovat poskytování služeb z vlastních zdrojů a byly oprávněny jej delegovat na jiné osoby.
12. Žalobkyně vysvětlila, že potřebné doklady správci daně poskytla a na některé výzvy k odstranění pochybností odmítla reagovat proto, že se z její strany jednalo o legitimní obranu proti provádění dokazování týkajícího se výhradně vnitřních poměrů jiných obchodních společností bez jakéhokoli vztahu k daňovým povinnostem žalobkyně. Podávání stížností pak nebylo obstrukčním jednáním, nýbrž legitimní ochranou práv, jež daňové řízení nijak neprodloužila, a krom toho ze sdělení Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 12. 2014 č. j. 32884/14/5100-41455-711442 vyplynulo, že tyto stížnosti byly důvodné.
13. Ohledně dokazování v řízení o odvolání žalobkyně namítala, že se žalovaný v odstavcích 32 až 43 napadeného rozhodnutí pokusil o nápravu skutkových závěrů správce daně, nicméně nakonec účelově vyhodnotil jen některé důkazy. Zároveň měl žalovaný dle žalobkyně porušit § 115 odst. 2 daňového řádu, neboť žalobkyni s tímto dokazováním

nijak neseznámil. Taktéž ohledně závěru žalovaného, že žalobkyně neprokázala naplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně, žalobkyně konstatovala, že podle úředního záznamu i platebního výměru za období únor 2013 toto tvrzení žalovaného zcela popíralo objektivní skutečnosti.

14. Žalobkyně trvala na tom, že správci daně v průběhu postupu k odstranění pochybností předložila formálně správné dokumenty. Žalovaný nijak nevymezil konkrétní případy, ve kterých i nadále trvají jeho pochybnosti, popř. tak učinil v rozporu s § 115 odst. 2 daňového řádu až v odstavcích 32 až 43 napadeného rozhodnutí, a proto na tyto pochybnosti neměla žalobkyně možnost nijak reagovat. Žalovaný dále svým postupem popřel princip neutrality DPH, právo na svobodné podnikání a snažil se žalobkyni zabránit, aby se jí dostalo právní pomoci od jeho zástupce.
15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Konstatoval, že se žalobkyně mýlila, pokud dovodila, že pochybnosti správce daně i nadále přetrvávaly. Správce daně měl pochybnosti o tom, zda došlo k faktickému uskutečnění všech žalobkyní deklarovaných zdanitelných plnění a zda zároveň žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně u deklarovaných přijatých zdanitelných plnění v souladu s ustanoveními § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“). Z tohoto důvodu byla žalobkyně správcem daně vyzvána v souladu s § 89 odstavci 1 až 3 daňového řádu výzvou k odstranění těchto pochybností. Správce daně ve výzvě specifikoval také důvody, které ho k jeho pochybnostem vedly. Doručením této výzvy byl u žalobkyně zahájen POP.
16. Správce daně je v rámci POP oprávněn provádět dokazování. Podáním daňového přiznání dochází k zahájení vyměřovacího řízení a daňový řád pro průběh daňového řízení v § 92 daňového řádu upravuje i dokazování. V posuzovaném případě správce daně nevybočil z mantinelů POP, neboť v jeho rámci smysluplná a řádně odůvodněná úvaha svědčila o skutečnosti, že u žalobkyně v souvislosti s dotčeným zdaňovacím obdobím vznikla pochybnost. Charakteru POP neodporovalo ani provedení několika úkonů v průběhu POP. Takový postup byl podle žalovaného plně opodstatněný z hlediska základních zásad správy daní.
17. V posuzovaném případě byl o průběhu POP sepsán dne 11. 2. 2015 úřední záznam, protože správce daně zastával názor, že nedošlo k odstranění pochybností a že tvrzená výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně. Následně pak správce daně musel učinit úsudek o tom, zda je nutno pokračovat v dokazování. Žalobkyně byla poté sdělením ze dne 11. 2. 2015 seznámena s výsledkem POP, respektive s výsledky všech probíhajících postupů k odstranění pochybností. Tento postup byl zcela souladný se zákonnou úpravou uvedených postupů.
18. Podle žalovaného bylo další konání již výhradně v rukou žalobkyně, jež měla možnost se k výsledku POP v patnáctidenní lhůtě vyjádřit. Žalobkyně však reagovala podáním ze dne 24. 2. 2015, které bylo vyhodnoceno jako stížnost podle § 261 daňového řádu, neboť obsahovalo pouze nesouhlas žalobkyně s postupem správce daně a neobsahovalo žádný návrh na pokračování v dokazování.
19. Správce daně s odkazem na § 90 odst. 1 daňového řádu zvolil formu úředního záznamu s jeho následným zasláním žalobkyni, přičemž ust. § 147 odst. 4 daňového řádu nevylučuje, aby se úřední záznam stal i odůvodněním, pokud správce daně zkopíruje text úředního záznamu do odůvodnění rozhodnutí o stanovení daně. Podmínkou takového postupu

podle žalovaného bylo, aby text úředního záznamu odpovídal kvalitě odůvodnění, byl jednoznačný a přezkoumatelný, což bylo v daném případě naplněno.

20. Skutečnost, že ve výroku platebního výměru správce daně odkázal na úřední záznam o průběhu POP, nebyla v rozporu s daňovým řádem. Tímto postupem, kdy předmětný úřední záznam obsahoval sdělení, které skutečnosti měl správce daně za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce, postupoval správce daně plně v souladu s ustanovením § 102 odst. 4 daňového řádu, stanovujícím obsah odůvodnění rozhodnutí při stanovení daně dokazováním. Podle žalovaného jsou žalobní námitky nedůvodné.
21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl o věci samé bez nařízení ústního jednání, jelikož žalovaný s takovýmto vyřízením věci souhlasil, žalobkyně se ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřila (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
22. Z obsahu spisového materiálu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
23. Dne 27. 3. 2013 podal daňový subjekt, nyní žalobkyně (tehdy zastoupený JUDr. Pavlem Kačírkem, advokátem), daňové přiznání k DPH za zdaňovací období únor 2013, ve kterém vykázal vlastní daňovou povinnost ve výši 58 918 Kč, při uskutečnění zdanitelných plnění se základem daně 9 328 000 Kč (daň na výstupu 1 958 880 Kč) a nárokem na odpočet daně v celkové plné výši 1 899 962 Kč.
24. Dne 17. 5. 2013 pod č. j. 3054152/13/2010-24902-108523 správce daně vyzval daňový subjekt k odstranění pochybností v daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období únor 2013. Správce daně uvedl, že daňový subjekt vykazoval vysoké hodnoty na vstupu a výstupu při nízké daňové povinnosti. Měl proto pochybnosti, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelných plnění a zda byl nárok na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění uplatněn v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH. Daňový subjekt tak byl vyzván k doložení příslušných účetních dokladů a dalších vhodných důkazů.
25. Dne 25. 7. 2013 proběhlo v rámci POP u daňového subjektu místní šetření a dne 10. 9. 2013 byla daňovému subjektu doručena výzva k zahájení daňové kontroly ve vztahu k DPH za období 1. 1. 2013 až 30. 6. 2013 ze dne 6. 9. 2013 č. j. 4694819/13/2010-05402-501303, z důvodu neodstranění pochybností správce daně. Na tuto výzvu daňový subjekt reagoval stížností ve smyslu § 261 odst. 1 daňového řádu, kterou správce daně posoudil jako nedůvodnou. Nato daňový subjekt opět reagoval stížností, v níž namítl nezákonnost záměru „překlopit POP do daňové kontroly“, kterou správce daně opět vyhodnotil jako nedůvodnou. Následně daňový subjekt podal proti vyřízení svých stížností žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížností, které byly vyhodnoceny jako nedůvodné, jak vyplývá z vyrozumění žalovaného ze dnů 14. 1. 2014 a 27. 2. 2014.
26. Z úředního záznamu správce daně ze dne 21. 10. 2013 vyplývá, že s daňovým subjektem obchodující společnosti FM MARKET, s.r.o., INVEST TREND, s.r.o. a SIOP, s.r.o., byly na adresách sídel nekontaktní, jejich sídla jsou pouze virtuální.
27. Dne 24. 10. 2013 učinil správce daně úřední záznam o telefonických a e-mailových dotazech na Speciální finanční úřad a na následující územní pracoviště Finančního úřadu pro hl. m. Prahu: Modřany, Praha 1, Praha 5, Praha 9. S výjimkou společností

PREDISTRIBUCE, a.s., a Invest Trend, s.r.o., bylo zjištěno, že společnosti FM MARKET, s.r.o., SIOP, s.r.o., a Terra Consulting CZ, s.r.o., jsou nekontaktními. Dne 22. 11. 2013 učinil správce daně úřední záznam o sérii několika e-mailů, jimiž se tehdejší shora zástupce žalobkyně omlouval z ústních jednání kvůli probíhajícím daňovým kontrolám u jeho jiných klientů. V protokolu ze dne 25. 11. 2013 správce daně zaznamenal, že společnost Vávra osvětlení, s. r. o., dodává světla typu „METROVA“ výhradně společnosti ČKD Praha DIZ, a. s. Dne 2. 12. 2013 bylo územním pracovištěm pro Prahu 9 sděleno, že společnost Terra Consulting CZ, s.r.o., je nekontaktní. Finanční úřad pro Středočeský kraj dne 9. 12. 2013 sdělil, že společnost SK Partner, s.r.o., je nekontaktní. Územní pracoviště pro Prahu 1 dne 13. 12. 2013 sdělilo, že žalobkyně nemohla odebrat osvětlení „METROVA“, jelikož bylo vyrobeno na zakázku výhradně pro tunel Blanka. Územní pracoviště pro Prahu 3 dne 13. 12. 2013 sdělilo, že žalobkyně vykazovala nízkou daňovou povinnost ve vztahu k DPH, někteří její dodavatelé jsou nekontaktní. Dne 12. 12. 2013 územní pracoviště pro Prahu 9 sdělilo, že společnost Terra Consulting CZ, s.r.o., je nekontaktní. Dne 6. 1. 2014 Územní pracoviště pro Prahu 5 sdělilo, že společnost SIOP, s.r.o., je sice kontaktní, avšak není známo, že by vykonávala ekonomickou činnost.

28. Správce daně dne 19. 12. 2013 opakovaně vyzval daňový subjekt k prokázání rozhodných skutečností na DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2012 a leden až srpen 2013. Daňový subjekt dne 21. 12. 2013 reagoval tak, že požadoval opakované zaslání uvedené výzvy z důvodu technických problémů při doručování do datové schránky. Dne 2. 1. 2014 daňový subjekt sdělil, že orgány finanční správy vytvářejí chaotickou situaci a požadavek správce daně označil za bezdůvodný.
29. Správce daně učinil dne 20. 2. 2014 úřední záznam o prošetření dalších vztahů mezi daňovým subjektem a jeho obchodními partnery. Bylo zjištěno, že společnosti SVOMIL, s.r.o., JESLAV, s.r.o., MOLIMEN, s.r.o., FINERGIS REAL, a.s., a REALTORS, s.r.o., mají toliko fiktivní sídla, na nich nejsou kontaktními.
30. Dne 5. 3. 2014 vyzval správce daně Úřad práce České republiky k poskytnutí informací o následujících osobách: M. S. (jednatel společností INTER ELECTRONICS TRADE, a.s., SVOMIL, s.r.o., BOTRAM, s.r.o. v likvidaci, BETA-SYCHROV, s.r.o.), S. D., J. O. a A. E. Úřad práce České republiky dne 7. 3. 2014 sdělil, že M. S., S. D. a J. O. procházejí evidencí uchazečů o zaměstnání coby manuálně pracující, A. E. nebyla v evidenci nalezena.
31. Československá obchodní banka, a. s. dne 28. 3. 2014 sdělila, že jsou u ní vedeny bankovní účty společností FINPEX, s.r.o. (disponent J. K.), SECIN REAL, a.s. (disponent T. K.), SK Partners, s.r.o., TODA TRADE, s.r.o. (disponent J. L.), SECIN, s.r.o. (disponent J. L.), TRADCOM, a.s. (disponent T. K.), SIOP, s.r.o. (dva bankovní účty, disponenti v obou J. L., Z. B.), daňový subjekt (IMMOENERGETIKA, a.s. v likvidaci) (disponent P. G. a J. K.), INVEST TREND, s.r.o. (disponent J. L.), FM MARKET, s.r.o. (disponent J. L.), REALTORS, s.r.o. (disponent J. L.), DELTA-SYCHROV, s.r.o. (disponent J. K.), MONNAIE, s.r.o. (disponent T. K.), KOBACOM, a.s. (disponent T. K.), REFSTAV CZ, s.r.o. (disponent J. L.), LS TRADING, s.r.o. (disponent J. L.), Investment Consulting Limited, Ltd., s.r.o. (disponenti P. G., J. K.), MOLIMEN, s.r.o. (disponent J. L.). Komerční banka, a. s. dne 2. 4. 2014 sdělila, že jsou u ní vedeny bankovní účty společností FINERGIS REAL, a. s. (disponent J. K.), JESLAV, s.r.o. (disponent T. K.), KOBACOM, a.s., SVOMIL, s.r.o. a TERRA CONUSULTING CZ, s.r.o. U třech posledně jmenovaných byla jména disponentů ve spise anonymizována. Raiffeisenbank, a. s. dne 31. 3. 2014 sdělila, že je u ní veden bankovní účet společnosti KCD 1, s.r.o. (disponent J. L.).

32. Ze sdělení Územního pracoviště pro Prahu 1 ze dne 19. 3. 2014 vyplývá, že společnost FM MARKET, s.r.o. je nekontaktní.
33. Dne 13. 4. 2014 daňový subjekt správci daně sdělil, že se odmítá účastnit výsledku svědků ve dnech 22. 4. 2014 a 23. 4. 2014, a proti tomuto postupu podala stížnost. Dne 20. 5. 2014 byla tato stížnost správcem daně vyřízena jako nedůvodná. Dne 24. 5. 2014 daňový subjekt požádal o prošetření vyřízení této stížnosti a opětovně se odmítl účastnit výsledku svědků ve dnech 3. 6. 2014 a 4. 6. 2014. Odvolací orgán tuto stížnost vyřídil dne 28. 7. 2014. Dne 30. 8. 2014 daňový subjekt podal novou stížnost, v níž se opět odmítl účastnit výsledků svědků v termínu 22. - 26. 9. 2014. Tuto stížnost správce daně vyřídil jako nedůvodnou dne 15. 9. 2014, a dne 8. 10. 2014 daňový subjekt požádal odvolací orgán o prošetření vyřízení této stížnosti. Dne 17. 12. 2014 byla tato stížnost odvolacím orgánem vyřízena.
34. Finanční úřad pro Kraj Vysočina dne 29. 9. 2014 sdělil, že ve dne 22. 9. 2014 až 26. 9. 2014 po opakovaných předvoláních a konečném předvedení Policií ČR provedl výslechy svědků, jednatelů jednotlivých společností z podezřelého řetězce: M. Š.(INVEST TREND, s.r.o. a SIOP, s.r.o.), J. Z. (FM MARKET, s.r.o.), Z. H. (SECIN, s.r.o. a MONNAIE, s.r.o.), B. Z. (REFSAV CZ, s.r.o.), L. S. (LS TRADING, s.r.o.), S. D. (JESLAV, s.r.o.), M. S. (SVOMIL, s.r.o.), J. O. (MOLIMEN, s.r.o.), V. V. (Terra Consulting CZ, s.r.o.), Z. V. (TODA TRADE, s.r.o.), jichž se zástupce daňového subjektu nezúčastnil. Žádný ze jmenovaných svědků neznal společnost, jíž byl formálně jednatelem, ani její obchodní aktivity, ve vztahu k daňovému subjektu.
35. Odvolací orgán dne 21. 8. 2014 odložil podnět daňového subjektu ze dne 13. 4. 2014 k prošetření údajného porušení zásady mlčenlivosti s odůvodněním, že nebylo prokázáno, že by se třetí osoba o zákonem chráněných informacích ze správy daní daňového subjektu od úředních osob Finančního úřadu pro kraj Vysočina cokoli dozvěděla. Odvolací orgán dne 22. 8. 2014 odložil obdobný podnět daňového subjektu vztahující se ke správci daně.
36. Správce daně zaslal žalobkyni dne 11. 2. 2015 „*Sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. Q. 2012 a leden – prosinec roku 2013*“. Ohledně zdaňovacího období únor 2013 bylo odkázáno na úřední záznam č. j. 658438/15/2010-61564-110304. Žalobkyně byla dále poučena, že do 15 dnů ode dne doručení sdělení je oprávněna podat návrh na další dokazování.
37. Dne 24. 2. 2015 žalobkyně učinila podání „*Reakce na Sdělení výsledku POPu na DPH za zdaňovací období 4. Q. 2012 a leden – prosinec 2013, č. j. 950026/15/2010-61564-110304, ze dne 11. 2. 2015*“, ve kterém způsob ukončení POP označila za nezákonný. Správce daně toto podání dne 9. 3. 2015 vyřídil jako nedůvodnou stížnost. Dne 19. 3. 2015 požádala žalobkyně o přešetření vyřízení této stížnosti, které bylo vyřízeno odvolacím orgánem dne 22. 5. 2015.
38. Platební výměr na DPH za zdaňovací období únor 2013 ze dne 9. 3. 2015 č. j. 1366236/15/2010-52524-110645 byl odůvodněn převzetím skutečností z úředního záznamu ze dne 11. 2. 2015 č. j. 658438/15/2010-61564-110304. V jeho odůvodnění správce daně konstatoval, že daňový subjekt nijak blíže nedoložil uskutečnění zdanitelných plnění z obchodů se společnostmi CODECO FACILITIES, FINPEX, s.r.o., LOGISTICKÝ AREÁL HOSTIVAŘ, TRADCOM a.s., SECIN, s.r.o., SIOP s.r.o., SECIN REAL, a.s. a ČKD PRAHA DIZ, a.s. Správcem daně bylo zjištěno, že společnost SIOP s.r.o. (kterou zastupuje JUDr. Pavel Kačírek, který zastupuje i daňový subjekt v předmětné věci), nevykonává ekonomickou činnost, jednatel společnosti nemá dispoziční oprávnění

k bankovnímu účtu a společnost je vlastněna společností TRADCOM, a.s. Jmenovaný zástupce zastupoval hned několik obchodních partnerů daňového subjektu a jediná členka představenstva daňového subjektu paní Alena Eisenvortová byla v osobním bankrotu. Žádná z dodavatelských společností daňového subjektu neměla internetové stránky. Dále správce daně uvedl, že nad rámec účetních dokladů daňový subjekt nepředložil žádné důkazy dokládající reálnost jeho obchodního modelu. Správce daně uvážil okolnosti známé o daňovém subjektu ze své úřední činnosti a dospěl k závěru, že nebylo nijak prokázáno, že by daňový subjekt jakkoli reálně obchodoval se společnostmi FM MARKET, s.r.o., INVEST TREND, s.r.o., SIOP, s.r.o., SVOMIL, s.r.o., JESLAV, s.r.o., MOLIMEN, s.r.o., FINERGIS REAL, a.s., REALTORS, s.r.o. Většinu těchto společností zastupoval shora jmenovaný zástupce jako advokát, jejich sídla byla toliko fiktivní, reálná ekonomická činnost nebyla prokázána, většina společností používala tentýž účetní program, účetní doklady byly stylisticky identické. Taktéž žádné osvětlení typu „Metrova“ společnost Vávra osvětlení, s.r.o., prokazatelně nevyrobila od června 2012 (osvětlení tohoto typu bylo vyrobeno o rok dříve pouze pro stavbu tunelu Blanka) a nebylo dodáno žádné společnosti, daňový subjekt je proto ani nemohl později nakoupit. Uvedené správce daně označil za významnou skutkovou nesrovnalost.

39. Na základě provedení dokazování dospěl správce daně k závěru, že daňový subjekt věděl nebo vědět měl a mohl, že se účastní plnění zatížených podvodem na DPH, kdy cílem deklarovaných obchodních transakcí nebyla skutečná ekonomická činnost, nýbrž neoprávněné získání nadměrného odpočtu, když DPH v řetězci nebyla přiznána ani odvedena, resp. byla zkrácena skutečná daňová povinnost. V souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie není možno za těchto okolností přiznat daňovému subjektu nárok na odpočet DPH z přijatých plnění, neboť tato plnění jsou součástí podvodu. Osoba povinná k dani, která věděla nebo mohla a měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, musí být pro účely šesté směrnice (dnes Směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty) považována za osobu účastnící se tohoto podvodu, a to bez ohledu na to, zda má z následného prodeje zboží prospěch či nikoliv. V takové situaci totiž osoba povinná k dani pomáhá pachatelům podvodu a stává se jejich spolupachatelem. Správce daně uzavřel, že uplatněný nárok na odpočet na DPH za zdaňovací období únor 2013 byl neoprávněný.
40. Proti platebnímu výměru za zdaňovací období únor 2013 podal daňový subjekt odvolání, v něm argumentoval shodně jako v žalobě.
41. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolací orgán odvolání daňového subjektu zamítl a potvrdil platební výměr na vlastní daňovou povinnost za zdaňovací období únor 2013 s odůvodněním, že námitky daňového subjektu nejsou důvodné. Daňový subjekt neunesl důkazní břemeno ohledně shody faktického stavu se stavem formálně právním tím, že neprokázal, že se šetřená plnění fakticky uskutečnila, a ekonomickou činnost provádí podle zákona o DPH. Naopak správce daně své důkazní břemeno unesl tím, že vyjádřil důvodné pochybnosti o tom, že sporná plnění, z nichž si daňový subjekt uplatnil nárok na odpočet daně a plnění, u nichž uplatnil daň na výstupu z důvodu deklarovaného uskutečnění zdanitelného plnění, byla daňovým subjektem uskutečněna tak, jak daňový subjekt tvrdí a deklaruje na předložených daňových dokladech. Jednotlivé daňovým subjektem tvrzené odvolací důvody neshledal odvolací orgán důvodnými a vypořádal je v odůvodnění pod body 28 až 70 napadeného rozhodnutí.

42. Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*“) nejprve konstatuje, že skutkově obdobnou věc žalobkyně s totožnými argumenty, vztahující se ke shodnému procesu právě projednávané věci, však jiného zdaňovacího období (duben 2013, květen 2013 a červen 2013), řešil v řízeních vedených pod spisovými značkami 8 Af 52 2016 (za duben 2013), 11 Af 41/2016 (za květen 2013) a 9 Af 59/2016 (za červen 2013). Třetí senát městského soudu neshledal důvod se od jejich závěrů odchýlit.
43. Rozsudky ze dnů 27. 6. 2019 (č. j. 8 Af 52/2016-46), 29. 8. 2019 (č. j. 9 Af 59/2016-46) a 10. 1. 2017 (č. j. 11 Af 41/2016-46) městský soud podané žaloby zamítl. Proti poslední zmiňovanému rozsudku ze dne 10. 1. 2017 č. j. 11 Af 41/2016-46 podala žalobkyně kasační stížnost, která byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017 č. j. 1 Afs 15/2017-31 odmítnuta pro nedostatečně určitá a jednoznačná tvrzení, z jakých důvodů žalobkyně rozsudek napadla. Městský soud k tomuto uvádí, že nyní projednávaná žaloba se svým obsahem nachází na samé hranici, která ještě umožňuje soudu konkrétní, věcný a srozumitelný přezkum napadeného rozhodnutí.
44. Jak vysvětlil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, „(s)myslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“ Vzhledem k obsáhlému a souvislému textu podané žaloby, z něhož lze jen obtížně jednoznačně určit, zda žalobkyně namítané vady vztahuje k rozhodnutí správce daně či k napadenému rozhodnutí, zda a jaké konkrétní vady rozhodnutí správce daně byly žalobkyní vytknuty v odvolání, a jak s nimi naložil žalovaný, umožnilo v právě projednávané věci soudu provést přezkum napadeného rozhodnutí toliko obecným způsobem, vyjma těch námitek, které svojí určitostí a srozumitelností byly způsobilé k tomu, aby se jimi soud zabýval podrobně a individuálně. Nutno podotknout, že nesrozumitelnost a nekonkrétnost podané žaloby městský soud vytýkal žalobkyni již v rozsudku ze dne 10. 1. 2017 č. j. 11 Af 41/2016-46, přičemž nyní projednávaná žaloba vychází ze shodného vzoru a objevují se zde i zcela totožné formulace a námítky.
45. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí, kterým jí byla pravomocně stanovena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2013 v částce 1 958 880 Kč, a to na základě provedeného POP správcem daně, vzhledem k jeho pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení.
46. Námítky všech tří žalobních bodů se městský soud rozhodl vypořádat současně z důvodu jejich vzájemné logické provázanosti, obsahové souvislosti a v neposlední řadě také z důvodu již zmiňované nejasnosti podané žaloby.
47. Vzhledem k rozsahu žaloby a množství argumentů, které se v celém textu žaloby překrývají, posuzoval městský soud žalobní námítky na základě principu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námítky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námítky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze

dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

48. Při úvahách o důvodnosti vlastních žalobních námitek vycházel městský soud z již konstantní judikatury správních soudů. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012 č. j. 1 Ans 10/2012-52 má POP „*sloužit především k odstranění jednotlivých, dílčích pochybností již konkrétně vyjádřených a nemá sloužit k obsáhlému a časově i personálně náročnému dokazování. Pro takový účel je vhodným nástrojem daňová kontrola; právě ta umožňuje správci daně rozsáhlé i časově náročné dokazování a logicky reflektuje časovou náročnost i v odlišném běhu lhůt pro stanovení daně (§ 148 odst. 3 daňového řádu z roku 2009)*“. Správce daně má tedy v okamžiku, kdy rozpozná, že se POP začíná svým rozsahem vymykat zákonným mantinelům tohoto procesu, proces ukončit a přejít do režimu daňové kontroly (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015 č. j. 2 Afs 174/2014-31) „*Zákonodárce současnou úpravou postupu k odstranění pochybností sleduje důsledné stanovení na sebe těsně navazujících kroků, které je správce daně povinen činit, pokud k prověření daňové povinnosti tento nástroj sám zvolil. Na sebe navazující úkony musí být činěny ve stmelené časové posloupnosti tak, aby byl smysl a cíl postupu naplněn. Tím je bezesporu rychlé odstranění pochybností, které ještě brání správci daně v tom, aby mohl přistoupit k vyměření daně*“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2016 č. j. 8 Afs 76/2015-58, ze dne 10. 10. 2012 č. j. 1 Ans 10/2012-52, ze dne 25. 6. 2014 č. j. 1 Aps 20/2013-61 nebo ze dne 28. 1. 2015, č. j. 2 Afs 174/2014-31).
49. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 7 Ans 3/2010-138 kasační soud dovodil, že: „... *jedním z logických atributů požadavků na rozhodování orgánů veřejné moci v právním státě je rozhodování v přiměřeném čase, respektive rozhodování bez zbytečných průtahů. Kodifikaci tohoto obecného principu právního státu ostatně obsahuje nejenom správní řád (§ 6 odst. 1), ale i daňový řád, podle něhož bylo v daném řízení postupováno (§ 7 odst. 1); uvedené ostatně plyne ze samotného ústavně zakotveného principu právního státu... posuzování délky řízení a její nepřiměřenosti je otázkou relativní, při níž je třeba zkoumat vztah délky řízení k dalším atributům řízení, jako jsou složitost jeho předmětu, požadavky na provádění dokazování v průběhu řízení, jednání a procesní aktivity účastníků řízení aj. Závěr o tom, zda doba, po níž trvalo konkrétní řízení, je ještě přiměřená či nikoliv, lze formulovat vždy s ohledem na zohlednění těchto faktorů, jímž bylo řízení bezprostředně ovlivněno.*“
50. Z výše uvedeného tedy lze shrnout, že POP je specifickým procesním institutem, který správce daně používá, pokud má pochybnosti o daňovém tvrzení, avšak na rozdíl od obecné vyhledávací činnosti, místního šetření nebo daňové kontroly jej používá pouze k objasnění konkrétních pochybností a jako prostředek k neprodlenému a bezprostřednímu zjištění či ověření řádného splnění daňové povinnosti. Hranice POP jsou dány vlastním legislativním rámcem tohoto postupu, vyplývajícím z § 89 odst. 1, § 90 odst. 1 a 2 daňového řádu. Tato ustanovení vytyčují způsob použití POP tak, aby tento postup trval co nejkratší dobu a nebyl zbytečně ani jednou ze stran prodlužován (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2017, č. j. 11 Af 41/2016-46).
51. Podle § 89 odst. 1 daňového řádu *má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.*

52. Podle § 89 odst. 2 daňového řádu *ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.*
53. Po prostudování spisového materiálu, zejména výzvy k odstranění pochybností ze dne 17. 5. 2013 č. j. 3054152/13/2010-24902-108523, výzvy ze dne 19. 12. 2013 č. j. 5576777/13/2010-05402-501303, dospěl soud k závěru, že žalovaný dostatečně ozřejmil svou pochybnost, zda žalobkyni vznikl nárok na odpočet z přijatých zdanitelných plnění od plátců DPH, resp. zda vůbec došlo k faktickému uskutečnění žalobkyní vykázaných zdanitelných plnění. Výzvou ze dne 19. 12. 2013 pak správce daně podrobně odůvodnil pochybnosti i ve vztahu k jednotlivým vykázaným obchodním případům a zcela jasně formuloval, předložením jakých konkrétních dokumentů lze vyvrátit pochybnosti správce daně o tom, že za zdaňovací období únor 2013 byly vykázány jak na vstupu, tak i na výstupu významné hodnoty oproti nevýznamné daňové povinnosti. Načež z toho důvodu správci daně vznikly pochybnosti, zda nadměrný odpočet za předmětné zdaňovací období byl uplatněn v souladu se zákonem o DPH. Správce daně pak současně žalobkyni jasným způsobem vyzval a upozornil, jakými důkazními prostředky bylo možné uvedená přijatá plnění prokázat, aby správce daně mohl zjistit a ověřit skutečný stav věci, rozhodný pro správné zjištění a stanovení daně. Správce daně sdělil žalobkyni své konkrétní pochybnosti, přičemž v daném okamžiku nebylo jeho povinností sdělit jí i případné podezření, zda žalobkyně je či není účastna tzv. karuselového řetězce (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2017 č. j. 11 Af 41/2016-46).
54. Městský soud je přesvědčen, že správce daně výše popsány výzvami dostatečně dodržel svou zákonnou povinnost, jak mu ukládá § 89 daňového řádu, a proto námitku žalobkyně týkající se nedostatečné odůvodněnosti postupů správce daně a nesprávné vypořádání se s touto námitkou v případě žalobou napadeného rozhodnutí shledal nedůvodnou.
55. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu *správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.*
56. Postup žalovaného byl zcela v souladu se zákonnými předpisy, jelikož pro vydání rozhodnutí o vyměření daně nemůže být rozhodné přesvědčení žalobkyně o tom, že již správci daně dostatečně osvětlila pochybnosti a rozpornosti za předmětné zdaňovací období, ale okamžik, kdy správce daně (na základě provedeného dokazování) dospěje k závěru, že uvedené pochybnosti jsou či nejsou skutečně odstraněny a předmětnou daň vyměří.
57. Pokud žalobkyně namítla, že žalovaný komplexní šetření vedl v převážném rozsahu zcela bez součinnosti s ní a ani s její součinností neprováděl dokazování, lze ze žalobní argumentace vyčíst, že podle názoru žalobkyně správce daně průběžně nevyhodnocoval předložené důkazní prostředky a *a priori* předpokládal, že žalobkyně věděla, mohla a měla vědět o údajném daňovém podvodu jiných subjektů, čímž porušil svou povinnost vést dokazování objektivním způsobem. Ani tuto žalobní námitku městský soud neshledal důvodnou.
58. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalovaný průběžně shromažďoval a vyhodnocoval jednotlivé důkazní prostředky získané přímo od žalobkyně, ale na druhé straně též vlastní činnostmi získával, mj. prostřednictvím dožádání, ať už od vnitrostátních či zahraničních

správce daně, další důkazní prostředky. Tímto způsobem pak žalovaný naplňoval žalobkyní namítané objektivní dokazování, neboť by bylo významným porušením objektivní dokazování, pokud by v případě přetrvávajících pochybností skutkový stav zjistil a daň vyměřil pouze na základě skutečností získaných od žalobkyně. Zároveň je třeba poukázat na skutečnost, že žalobkyně řešila svůj nesouhlas s postupem správce daně k odstranění pochybností nikoli věcně, tedy pokusem o splnění výše uvedených výzev a doplněním konkrétních podkladů, nýbrž opakovaným podáváním stížností na postup správce daně, tím odstranění pochybností správce daně oddalovala a mařila.

59. Ze spisového materiálu jednoznačně dále vyplývá, že jak správce daně, tak žalovaný odvolací orgán, v průběhu celého POP a následného daňového řízení řádně a včas vyřizovali všechny stížnosti žalobkyně. Je proto nedůvodná dílčí námitka, že by tímto bylo porušeno právo žalobkyně na spravedlivý proces.
60. Jak již uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 10. 1. 2017 č. j. 11 Af 41/2016-46, na nějž lze i v této části odkázat, „[z] odůvodnění výzvy správce daně ze dne 19. 12. 2013 je jednoznačně seznatelné, které konkrétní nesrovnalosti a rozpornosti v jednání žalobce a dalších daňových subjektů (ať už na straně dodavatelů či odběratelů žalobce) byly způsobilé k tomu, aby správce daně pojal důvodné podezření o neprůkaznosti daňově relevantních tvrzení žalobce. Správce daně v odůvodnění předmětné výzvy žalobce vybízí k tomu, aby nesrovnalosti a rozpornosti, k nimž žalovaný v průběhu kontrolních postupů dospěl, vyvrátil jako nedůvodné, či aby prokázal, že v průběhu předmětných zdaňovacích období a konkrétních rozporovaných obchodů jednal v dobré víře. Správce daně žalobce konkrétně vybízí k podání vysvětlení správci daně, kterým je možno uvedené pochybnosti správce daně vyvrátit a prokázat, že rozporované skutečnosti musely vzniknout mimo rámec ekonomické činnosti, a dále, aby podané vysvětlení podpořil předložením relevantních důkazních prostředků, za které je možno pokládat vše, čímž je možné zjistit skutkový stav a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně, jež nebudou získány v rozporu s právním předpisem.“
61. K námitce žalobkyně ohledně nesprávného způsobu ukončení POP soud vyšel z následující právní úpravy:
62. Podle § 90 odst. 2 daňového řádu *nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností. Daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků.*
63. Podle § 90 odst. 3 daňového řádu *pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu. Neshledá-li správce daně důvody k pokračování v dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně.*
64. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že se správci daně nabízejí dva způsoby ukončení POP, a to stanovení daně či zahájení daňové kontroly. Stanovení daně přichází v úvahu v případě, kdy předcházející pochybnosti byly náležitě odstraněny a výše daně byla dostatečně a věrohodně prokázána, a následně též v případě, kdy správce daně i navzdory návrhu daňového subjektu na pokračování v dokazování neshledá k tomuto postupu důvody. Naopak zahájení daňové kontroly přichází v úvahu v případě, kdy správce daně důvody k pokračování v dokazování shledá, a to ať už z vlastní iniciativy či na základě návrhu daňového subjektu.

65. V této souvislosti lze taktéž odkázat na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012 č. j. 1 Ans 10/2012-52, v němž kasační soud konstatoval, že: „(d)añová kontrola (§ 85 a násl.) je postupem, jímž správce daně ověřuje a zjišťuje okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně. Správce daně je rovněž tím, kdo daňové řízení (a postupy v něm) vede. Dospěje-li tedy správce daně při zahájeném postupu k odstranění pochybností k závěru, že věc nelze ukončit pomocí postupu k odstranění pochybností a o dani rozhodnout, zahájí daňovou kontrolu. Bylo by zcela bez procesní logiky, kdyby se správce daně musel již předem rozhodnout (bez řádné znalosti a prověření celé věci), který z instrumentů zvolí – zda užije postup k odstranění pochybností, nebo daňovou kontrolu. Zvolením jednoho z nich by pak podle logiky stěžovatelky vylučovalo užití druhého; tato alternativa nemůže obstát již jen z toho důvodu, že každý z nich správce daně volí v jiné skutkové situaci. Postup podle § 89 a násl. užije v případě, kdy již existují konkrétní dílčí pochybnosti, při jejichž odstranění lze daňovou povinnost vyměřit. Pokud však správcovy pochybnosti odstraněny nejsou a daň není prokázána dostatečně věrohodně, správce daně výsledek tohoto postupu sdělí daňovému subjektu a ještě mu umožní podat návrh na doplnění dokazování. I v situaci, kdy daňový subjekt žádný další návrh nepodá, ať již jej má k dispozici, nebo je i nečinný, shledá-li správce daně důvody k pokračování dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu. Znamená to, že již nemůže další dokazování vést uvnitř postupu k odstranění pochybností, ale v rámci daňové kontroly.“
66. Na základě výše uvedeného lze tedy dojít k závěru, že jedním ze způsobů ukončení POP podle ustanovení § 89 a 90 daňového řádu je jeho „překlopení“ do daňové kontroly. Tato ustanovení však již výslovně nestanovují způsob zahájení a vedení daňové kontroly (s výjimkou části související s rozsahem daňové kontroly, jelikož § 90 odst. 3 věty první daňového řádu stanoví, že *pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu*). Při zahájení daňové kontroly po ukončení POP je proto správce daně vázán rozsahem důvodů představujících pochybnosti, jež i navzdory předcházejícímu postupu k odstranění pochybností přetrvávají. V tomto ohledu se proto použijí obecná ustanovení upravující daňovou kontrolu, tzn. ustanovení § 85 až 88 daňového řádu, když podle ustanovení § 87 odst. 1 věty první daňového řádu je daňová kontrola *zahájena prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015 č. j. 4 Afs 238/2015-29, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2017 č. j. 11 Af 41/2016-46).
67. Městský soud má za to, že výše uvedené bylo naplněno. Výzvou ze dne 6. 9. 2013 č. j. 4694819/13/2010-05402-501303 byla žalobkyně vyzvána k zahájení daňové kontroly k DPH za předmětné zdaňovací období (v rámci souhrnu společně za období od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2013) s odůvodněním, že se dosud v rámci zahájených postupů k odstranění pochybností žalobkyni nepodařilo odstranit pochybnosti správce daně, neboť nebyly předloženy žádné další důkazní prostředky požadované správcem daně.
68. Na základě výše uvedených žalobní argumentace městský soud neshledal postup správce daně v rámci vedeného dokazování nezákonným, a žalobní námitky shledal nedůvodnými. Není v rozporu se zákonem, pokud daňové orgány přistoupily ke stanovení daňové povinnosti žalobkyně za zdaňovací období únor 2013 poté, co POP vedený k žalobkyní podanému daňovému přiznání za uvedené období nebyl úspěšný, a platební výměr byl vydán společně s platebními výměry, v nichž správce daně stejně jako v nyní posuzované věci deklaroval

závěr o tom, že žalobkyně pochybnosti správce daně o správnosti, pravdivosti a úplnosti jí uváděných údajů neodstranila, pokud tento závěr platil stejně i pro další zdaňovací období kalendářních měsíců prvního pololetí roku 2013.

69. Lze proto uzavřít, že žalovaný nepostupoval nezákonně, jak tvrdí v podané žalobě žalobkyně. Ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu uvádí, že *správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů*. Současně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*. Tímto jeho postupem je zajištěna objektivita dokazování (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2017 č. j. 11 Af 41/2016-46).
70. Podle komentáře k ust. § 87 daňového řádu *„aby byla zahájena daňová kontrola, musí správce daně vymezit předmět daňové kontroly a rozsah, v němž bude předmět kontroly prověřovat (srov. komentář k § 85 odst. 1 a 3). Kontrola je pak zahájena dnem, kdy provede první úkon, jímž tyto skutečnosti daňovému subjektu oznámí a začne fakticky daňovou kontrolu provádět. Daňová kontrola bude zpravidla zahájena při jednání, na němž správce daně daňový subjekt seznámí s předmětem a rozsahem kontroly a začne současně provádět konkrétní kontrolní úkony. To bude zpravidla možné tehdy, pokud správce daně bude daňový subjekt předem informovat o zamýšlené daňové kontrole a daňový subjekt bude připraven okamžité zahájení kontroly umožnit. Pokud by se správce daně při jednání omezil jen na oznámení předmětu a rozsahu kontroly, aniž by konal faktické úkony s prováděním kontroly související, nebylo by možno za den zahájení daňové kontroly považovat den, kdy bylo konání kontroly daňovému subjektu pouze oznámeno, ale až den, kdy správce daně začal v kontrole fakticky konat. O jednání musí být vyhotoven protokol v intencích § 60 odst. 3. Požadavek provádění konkrétních kontrolních úkonů dle předchozí poznámky ovšem neznamená, že správce daně musí ihned začít kontrolovat, tedy že by daňová kontrola byla zahájena až okamžikem, kdy správce daně začne např. prověřovat konkrétní doklady. Za faktické zahájení kontroly lze považovat již okamžik, kdy správce daně začne např. klást daňovému subjektu nebo jeho zástupci otázky, dohodne se s daňovým subjektem na tom, které doklady vyžaduje předložit a kdy je daňový subjekt správcem daně předložit, provede prohlídku prostor daňového subjektu apod. Lze si představit i možnost zahájení daňové kontroly, kdy správce daně sdělí daňovému subjektu údaje o předmětu a rozsahu daňové kontroly písemně a oznámí mu, kdy se k daňovému subjektu, popř. na místo, kde má daňový subjekt účetní a další doklady, dostaví a tyto začne prověřovat, a tento den pak bude dnem zahájení daňové kontroly“* (viz komentář k ustanovení § 87 daňového řádu Baxa, J. a kol. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011).
71. Zahájení daňové kontroly tak nastane jakýmkoliv prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, ať již písemným či ústním, který materiálně naplní zákonem předepsané náležitosti tím, že je při něm vymezen: a) předmět, b) rozsah daňové kontroly a c) správce daně při něm současně začne provádět konkrétní kontrolní úkony (např. kladení otázek daňovému subjektu nebo též sdělení, které podklady bude správce daně od daňového subjektu požadovat). Pokud jde o rozdíl mezi předmětem a rozsahem daňové kontroly, tak v této souvislosti lze taktéž odkázat výše citovaný komentář k daňovému řádu, kde se uvádí, že *„zatímco předmět daňové kontroly určuje, k jakému daňovému řízení se daňová kontrola vztahuje, rozsah daňové kontroly vymezuje, která tvrzení a jaké skutečnosti*

bude správce daně v rámci daného předmětu prověřovat. Rozsah daňové kontroly vymezuje správce daně při zahájení daňové kontroly (srov. komentář k § 87 odst. 1). Rozsah daňové kontroly může být zaměřen na ověřování všech tvrzení a rozhodných skutečností vážících se k daňové povinnosti v daném zdaňovacím období nebo může být zaměřen na ověření plnění vybraných povinností“ (viz komentář k ustanovení § 85 daňového řádu: Baxa, J. a kol. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011).

72. V případě zahájení daňové kontroly po ukončení POP je správce daně co do rozsahu daňové kontroly vázán pochybnostmi, jež do skončení POP odstraněny nebyly a nadále přetrvávají. Tento názor ostatně sdílí i doktrína, když uvádí, že „pokud správce daně shledal důvody k pokračování v dokazování, toto dokazování již nemůže probíhat v rámci postupu k odstranění pochybností a správce daně musí v rozsahu těchto důvodů zahájit daňovou kontrolu. Rozsah daňové kontroly v době jejího zahájení tak musí být vymezen pouze v takto zákonem stanoveném rozsahu. Podle autorů však nic nebrání tomu, aby rozsah prověřování nemohl být v jejím průběhu rozšířen v intencích komentovaného odstavce, zúžení však s ohledem na podstatu této úpravy zřejmě nebude možné“ (viz komentář k ustanovení § 85 daňového řádu: Baxa, J. a kol. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011).
73. Pokud tedy nedošlo k odstranění všech pochybností a přetrvaly pochybnosti způsobilé mít vliv na závěry o výši daně, byl správce daně povinen sdělit daňovému subjektu výsledek POP. V případě, že dosavadní komunikace probíhala v písemné formě, mohl tak učinit rovněž písemně. Daňový řád totiž výslovně neupravuje požadavky na obsah písemného sdělení výsledku POP. Z povahy věci však jednoznačně vyplývá, že toto sdělení musí daňovému subjektu poskytnout dostatek informací, aby mohl uvážit, zda podá návrh na pokračování v dokazování a navrhne další důkazy. Sdělení o výsledku POP proto musí – stejně tak jako úřední záznam podle § 90 odst. 1 daňového řádu – především obsahovat důvody přetrvávajících pochybností, tedy jednotlivé důkazní prostředky a závěry, které z nich správce daně dovozuje. K tomu, aby mohl správce daně vyslovit, že pochybnosti přetrvávají, se musí současně vypořádat s námitkami, jež daňový subjekt v průběhu POP uplatnil, a které měly vztah k dokazovaným skutečnostem. Také vypořádání námitek proto tvoří nezbytnou součást sdělení o výsledku POP. Bez informací o tom, jak bylo s jeho námitkami naloženo, totiž daňový subjekt nemůže řádně posoudit, zda je namíste podat návrh na pokračování v dokazování a jaké další důkazy má případně navrhnout (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2017 č. j. 11 Af 41/2016-46).
74. Z uvedeného vyplývá, že správce daně je povinen ve sdělení o výsledku POP uvést jednotlivé důkazní prostředky včetně závěrů, které z nich dovozuje, a vypořádat související námitky uplatněné daňovým subjektem. Jedině tak umožní správce daně daňovému subjektu řádný výkon jeho procesních práv a dostojí svým povinnostem šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů (§ 5 odst. 3 daňového řádu) a umožnit daňovým subjektům plné uplatnění jejich práv (§ 6 odst. 3 daňového řádu).
75. Jak již uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 10. 1. 2017 č. j. 11 Af 41/2016-46, přičemž v aktuálně projednávané věci se soud vzhledem k totožnosti věci s tímto závěrem ztotožňuje, „[o]důvodnění platebního výměru, jímž bylo rozhodnuto o stanovení daňové povinnosti žalobce, těmito požadavkům odpovídá. Sám žalobce v podané žalobě namítl, že odůvodnění platebního výměru obsahuje doslovný přepis textu úředního záznamu, jímž byl žalobci dne 11. 2. 2015 sdělen výsledek postupu k odstranění pochybností. Tím, že správce daně zvolil formu úředního záznamu a výsledek postupu k odstranění pochybností nesdělil žalobci

protokolárně, nebyl žalobce krácen na svých právech a tato okolnost tak nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.“

76. Také ohledně námitek napadajících nepřiměřenost a svévoli postupů správce daně potvrzených napadeným rozhodnutím soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2017 č. j. 11 Af 41/2016-46, v němž se uvádí, že podle „ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu platí, že správa daní, prováděná správcem daně, je postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Podle právního názoru Ústavního soudu vyjádřeného v nálezu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, dostupném na <http://www.nalus.cz>, platí, že pokud jde o stanovení, zjišťování a vymáhání daňové povinnosti jednotlivce, správci daně mají při své činnosti respektovat hranice stanovené ústavním právem. Pokud jde o proceduru zjišťování, ověřování a vymáhání daňové povinnosti, je správce daně vázán ustanovením článku 2 odst. 2 LZPS, podle něhož lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon. Protože v dané věci bylo předmětem daňového řízení rozhodnutí o daňové povinnosti žalobce a cílem správce daně bylo ověřit a vyměřit DPH ve správné výši, bylo na žalovaném, aby s ohledem na okolnosti případu zvolil odpovídající prostředky k dosažení tohoto cíle. Soud v postupu správce daně ani žalovaného neshledal prvky svévole, nepřiměřenosti či nehospodárnosti, ale naopak, v souladu se zásadami správy daní, racionální postup k dosažení cíle správy daní. Pokud jde o nehospodárná, žalobcem namítaná šetření a dokazování směrem k osobám, jež byly obchodními partnery žalobce v rozhodném období, již s odkazem na výše uvedené soud uvádí, že daňové orgány jimi zajistily objektivitu dokazování a získaly nezbytný ucelený přehled o obchodních transakcích žalobce, jež by ze žalobcem předložených důkazních prostředků s nejvyšší mírou pravděpodobnosti nebylo možno získat.“ Tyto závěry lze plně aplikovat i na aktuálně projednávanou věc.
77. Ohledně námitek směřujících proti provádění a hodnocení důkazů soud konstatuje, že v dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správních orgánů obou stupňů nebyly podloženy dostatečnými skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu, či že by se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení.
78. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, respektive zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry, s vědomím omezení v § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. (cit. *Pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009 č. j. 8 Afs 85/2007-54*).
79. Jelikož žalobkyně napadala skutková zjištění jen velmi obecně, soud v tomto rozsudku citoval pouze vybrané nejdůležitější dokumenty ze správního spisu, jež osvědčují správnost skutkových závěrů správce daně. Jedná se zejména o výsledky šetření orgánů finanční správy, z nichž jednoznačně vyplývá, že většina údajných obchodních partnerů žalobkyně byly společnosti postrádající reálné sídlo a jejich ekonomická aktivita nebyla nikterak

doložena. Za podstatné považuje soud rovněž informace o bankovních účtech těchto společností, z nichž plyne, že téměř všechny společnosti účastníci se tohoto podvodného řetězce na DPH měly své účty vedeny u Československé obchodní banky, a. s., a disponenty těchto účtů nebyli jednatelé, nýbrž ve většině případů výhradně někdo z trojice osob: Jiří Lojka, Jan Kutíš, Tomáš Kadlec. Rovněž výsledky jednání těchto společností provedené Finančním úřadem pro Kraj Vysočina ve dnech 22. 9. 2014 až 26. 9. 2014 jednoznačně prokazují podvodnost celého řetězce, neboť všichni tito jednatelé postrádali jakoukoliv znalost o každodenním fungování jimi údajně řízených společností, zvláště o uskutečňovaných obchodech se žalobkyní, a o jejich účasti v tomto řetězci, a všichni shodně uvedli, že nic neví. Žalobkyně pak v celém průběhu POP nijak nevyužila možnost doložit, že jí vykázaná zdanitelná plnění byla skutečně realizována.

80. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem předpokládané náležitosti, je v něm vymezen předmět řízení i hlediska, z nichž bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zkoumáno. Žalovaný v něm rovněž detailně popsal rozhodný skutkový stav a rozvedl právní závěry z něho vyplývající, přičemž výrok napadeného rozhodnutí má v těchto důvodech oporu. V napadeném rozhodnutí je jasně a jednoznačně uvedeno, jak odvolací orgán rozhodl o odvolání, z jakých důvodů, i jak uvážil o odvolacích námitkách a o tvrzeních žalobkyně.
81. Žaloba tedy není důvodná, a soud ji proto podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.
82. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
83. Pro úplnost lze uvést, že usnesením městského soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. MSPH 77 INS 17297/2019-A-17 byl prohlášen konkurs na majetek žalobkyně jako dlužnice s účinky rozhodnutí dne 9. 10. 2019. Insolvenčním správcem byla ustanovena společnost Hart & Partners, v.o.s., sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5, IČO: 04680294, která je takto proto označena v záhlaví tohoto rozsudku. Městský soud oslovil insolvenční správce, zda žádá být osobou zúčastněnou na řízení, což insolvenční správce akceptoval. Městský soud v dané věci neshledal důvod k přerušení jednání, jelikož skutečnost, že je vedeno insolvenční řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem, nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví; ust. § 140a (přerušení řízení), § 140b (zákaz vydání rozhodnutí) a § 140c (nově zahájená řízení) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů, se na správní soudnictví nevztahují (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018 čj. 4 As 149/2017-121).
84. S ohledem na specifikum soudního řízení správního, uvedené v bodě 83. tohoto rozsudku, je však nezbytné respektovat procesní roli insolvenčního správce, který v tomto řízení akceptoval k výzvě soudu postavení osoby zúčastněné na řízení (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017 č. j. 1 Afs 58/2017-42 „[j]akkoliv je role insolvenčního správce především kontrolní a evidenční, a to jak ve vztahu k dlužníkovi, tak k závazkům uplatněným v insolvenčním řízení, je insolvenční správce osobu, která má na

výsledku soudního řízení zájem a které je nutno přiznat ve správním soudnictví postavení osoby zúčastněné na řízení.“

85. Osoba zúčastněná na řízení má podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V projednávané věci soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, osoba zúčastněná na řízení žádnou náhradu nákladů řízení nepožadovala. Soud proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2020

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu